

שמולדכר בבחי' הוורה כמו שהיא חד עם עצמותו ית' כי כפי' אומנותו הו"ע החכמה, שענינה לפעול בנבליים אצל הוונה כאן, הוא כפי' החכמה כמו שהיא כפולה בעתק, שהיא אצ"ו. אשר הוונה כאן הוא כפי' פנימיות אבא, ונודעל דפנימיות אבא הוא פנימיות עתיק, ששיניהם מוחזקים יחד שהם פתח מורכבים, שפנך נק' בשם אצ"ו.

המדריגה ת' שבחורה היא כשמתפשטת צמטה מהחזק, בבחי' אר"א ראצ"רות, ואז נאמר בה ואר"י שעשועים יום יום דאי' בזה"ש שיום יום הם אר"א הנק' ב' וימלך ב' ענינים אפ"ו, יום יום, הם ב' ענינים נפרדים, כי בחי' החכ' הוא איך זנביו הנינה במל שחל' שבכחל היא איך זנביו חל' הנצ"ו. וזהו שעשועים יום יום. שגפ"ו החענוג הוא כרוחבו הנהר דכונה, דשם הוא עיקר גילוי החענוג, כדורע שההגזרות עתיק הוא כונה דוקא, דכחל הו"ע הנקודה, ובכונה הוא ההיכפ', ולכן נק' החכ' נקודה בהיכפאס, כי ההגזרות בהרחבה היא בכונה דוקא. והשעשועים והחענוג הנמשך בחו"כ מקורם הוא בבחי' חל' שבכחל, כי מקור כל בחי' החענוג והשעשועים הוא בשעשועי המלך בעצמותו, ענין החענוג שבצמחות ית' מקור כל החענוגים, ומשם נמשך דחל' שבכחל ואח"כ כפי' שעשועים יום יום.

והמדריגה ת' שבחורה היא כשמתפשטת צמטה מחו"ב, ואז נאמר בה בשחוקה צמיון בכל עת, שקאי על ז"א. והענין הוא, דאך שההגזרות החענוג הוא בכונה, מ"ם ענין החענוג בעצם הוא ענין נעלם, ובנודע"ו ההפך בין ענין לשמחה ושחוק, שהענוג הוא בהעלם דוקא, משא"כ השמחה היא בניצוי, וכן הוא באדם צמטה, שאפ"ר גפ"ו החענוג הוא באופן נעלם כל', כמו חכמה אדם תאר פניו"ו כשמצא בריותה חזקתו, ולכן ענין חל' וכונה נק' נסתרות, כמ"ש"ו הנהגותיה דהוי' אלקינו, שבחי' י"ה שהם חו"ב הם הנהגותיה. ומהו מובן, שמ"ש משתקת לפניו בכך עת קאי על המדריגה ת' שבחורה, שהיא יודעת דכחי' שחוק וגיפ"ו. וזהו כשהחורה יודעת דכחי' ז"א.

- 7) לקי"ח נגבים מט. ד. - מפע"ה שער הקי"ח שפס"ו. ועוד. וראה חערה כסה"ם ה"ח"ש ע' 49 ואילך. 8) ראה אורח"ח ג"ד עה"פ (ע' הקמת). וש"נ. וראה גם אורח"ח ואחריו ע' רלו. 9) ראה חו"א לך יא, ב. לקי"ח ר"ח ג, א. הנהגת תצ"צ כסה"ם הקס"ה ובאור"ה שה"ש שם. אורח"ח גז כרך ג, חרל"ג, א. באורח"ו לתצ"צ אחר ע' שסד. ועוד. 10) ראה חו"א ו, א. ח"ח"י ה' אנה"ק ס"ה (קפ). א) לקי"ח ראה ית, ב. אורח"ח יוצא קצו, ב. ועוד. 11) ראה הנהגת תצ"צ כסה"ם הקס"ה ובאור"ה שה"ש שם. ובפ"ס. וראה גם לעיל ד"ה וחי' מדי חודש (ע' ע' ואילך). 11א) קהלת ה', א. 12) ראה ירושלמי שבת פ"ה ה"א. באורח"ו אחר ע' שפג. ובפ"ס. 13) נגבים מט, כה. 14) לקי"ח ראה כה, א. וש"נ.

הנהגות הנה' בלתי מוגה

קנ"ז
הנהגות הנה' בלתי מוגה
בס"ד. יום ב' דהג השבועות ה'תשמ"ג.

ואר"י אצ"ו אמון ואר"י שעשועים יום יום משחוקת לפניו בכך עת משחוקת כתבך ארצו ושעשועי את בני אדם. הנה בפסוק זה חשיב כאן ה' ענינים. א) ואר"י אצ"ו אמון ב) ואר"י שעשועים ג) משחוקת לפניו ג' ד) משחוקת כתבך ג' ה) ושעשועי את בני אדם. הנה על הפסוק ואר"י אצ"ו אמון א' במדרש ואר"י אצ"ו אמון פרגו (מתוך כו', החורה אומרת אני הייתי כפי אומנותו שפ הקב"ה כו', דכשם שהאומן צדיק צדיפתארות ופונקסאות כשהודך קבנות כו' כל החורה היחה כפי אומנותו שפ הקב"ה, וכאי' ג"כ בזה"ש קוב"ה אסתכל באוריותה וברא עצמא. אמנם מזה שכתוב כאן ואר"י אצ"ו אמון, שהכוונה באצ"ו הוא שהחורה היא חד עם עצמותו ומהותו ית'. היל' מובן דענין זה שהחורה היא אמון, דיפתארות כו' שעפ' דה נברא העולם, אסתכל באוריותה וברא עצמא, ישנו גם בבחי' החורה כמו שהיא אצ"ו, חד עם עצמותו ית'. וע' קצ"ו ל"ו ב"ה.

והענין הוא, דהנה אמון הו"ע החכמה, דזהו מה שהחורה נק' חכ' אמון, כל החורה היא חכמתו של הקב"ה, כמאמר 5 אוריותה מתכמה נפקת, אמנם מזה שכתוב כאן ואר"י אצ"ו אמון, מובן שהכוונה כאן כחכמה (אמון), הוא צמ"י החכ' כמו שהיא אצ"ו, בחי' החכמה שבכחל, בחי' ח"ס. ויהו זה ממשל מכחות הנפש, דלכפ"י אותה אלקא נחצי"ב, דהנה אנו רואים בנפש האדם, לכונש האדם ישנו ענין החכמה וישנו ענין החענוג, אמנם ישנו ענין החכמה הכפירה בחענוג, שהיא שלא בערך גם בבחי' הראשונה דחכמה הנצ"ו, מקור כל הכחות פנימיים, וכמו שהוא באדם החחול, כל יופן גם באדם העליון, צ"ג בחכ"י, שפמעצה שהם למעלה גם מחו"א דאדם העליון, דלמעלה ישנו ספי' חכמה, ובפרטיות יותר בחי' פנימיות חכמה, עתיק יומין, שהיא דוגמת ענין החענוג בחיות הנפש, וישנו ספי' החכמה, וישנו בחי' ח"ס, שהיא חכמה הכפירה בעתיק, שהיא באר"י צנב"י חכמה הנצ"ו, כמ"ש"ו והחכמה מאין תמצא שח"ס צנב"י חכמה הנצ"ו, היא בחי' אל, וזהו ואר"י אצ"ו אמון, שקאי על החורה חכמה כמו שהיא כליפה בעתיק.

זהו מה דאיתא במדרש, דאמון הוא מה שהחורה אומרת אני הייתי כפי אומנותו של הקב"ה בבר"ה ע', ואף שאומר כאן ואר"י אצ"ו אמון

- 1) משלי ח, ל-לא, 2) ב"ר בחתולתו, 3) ח"כ קסא, א ואילך, 4) סה"ם מרס"ה ע' עג, וראה גם סה"ם הקס"ה ח"ב ע' חקו ואילך. אורח"ח שה"ש כרך ב' ע' תש"ו ואילך. סה"ם חר"ל ע' קטו, המשך בשש"ו ק"מ ח"ב תע"ב ח"א ע' שפד, 5) חו"ב קפא, א (ראה שם פה, א. איוב יט, כו, 6) שם בת, כב.

למטה בבי"ע בעלמא דפרורא, ושם דוקא מתפרצה בחי' העונג העצמי
 לעצמא אוא"ס כו"י וי"ץ דהנה המשכה החורה באופן זה (שבת'
 החורה כמו שהיא אצלן ומשך בבני אדם) / נמשך ונחודש במ"ח,
 דבמ"ח הי' בטורף הנוצרה דלעיונים לא יעפו כו', ואני המחודש 22.
 וכדוד 23 וחדוש דמ"ח, כי אי שמעיתו שר אבותינו לא נסקה ישיבה
 מהם כו' 24, ועשה אברהם אבינו את החורה כופה כו' 26, וער שמוסר
 כמדדשי חו"ץ שאפילו אה"ל צמד חורה 26, מ"מ הי' זה קודם כסוף
 הנוצרה. ובמ"ח הי' ביטור הנוצרה, ולכן במ"ח נחודש שבת'
 ההמשכה מהבחי' דואה"י אצלן אמו"ן ויומשך עד לשעשועי אח בני
 אדם, בעולם הזה החוחן שאין החוחן למטה ממנו ויחידה מוז שנמשך
 גם ענין שלמעשה אפילו מואה"י אצלן אמו"ן, גזרין בחי' חמה
 גנוהו 27, וכנודע שבמ"ח הי' גזרין צומ"ה בכך ענינו, כמו המפרך
 הכא פיריתו שמתפרצה שם בכך ענינו 28, וע"ד מ"ש 29 צע"ץ ופא יכנר
 עור מוריר גו', דמעין זה הי' במ"ח כמבואר בתנא 30.

וזהו ג"כ מה שהחורה הוא"ץ לא תהי' מוחפתו"ן כי במ"ח נמשך
 הבחי' דואה"י אצלן גם בשעשועי אח בני אדם, כמ"ש 32 ואי
 אמרתי אפלים אתם רבני עצי"ן כולכם, שקאי עץ מ"ח 33, וחוד'
 זה למפרצה הוא נצחיו"ן, ולע"ץ יומשך ענין הנצחיות גם למטה, שבת'
 גארזי שאין אחר' גלוהו 35, שכל נצחי' שנשמות בגוה"ם, כבה"מ"ק
 הנצחית.

וע"י מעשינו ונברודנו באופן ושעשועי אח בני אדם שגם בעבודה
 בני אדם, ולשגם הבחי' ושעשועי ומשך לע"ץ ויהי' חו"י למפרך
 על כל הארץ כיום הוא"י יהי' חו"י אחד ושמו אה"ה 36, כשם
 שאנו נכתב כך אני נקרא 37, היינו, כמו שהכתובה (אני נכתב) הוא
 באופן ראה מנשי כהבית יהיה 38, כל יחי' הקריאה הצר"ל בכל העולם
 כולו, דאו אהפוך אי עמים שמה ברורה לקרוא כולם בשם חו"י לעברו
 שם אחד 39, ויהיה לחו"י המפורסם 40, במהרה בימינו ממש.

- (22) שמו"י פ"ב, ג. ו. ראה לקי"ש חט"ו ע' 75. ויש"ג. 24 יומא נוח.
- (25) קדושין עב, א. 26 ראה גם אה"ח חט"ו חט"ו ע' א'תקס"ו. 27 שבת פח.
- ב. 28 ראה אה"ח בלק ע' תתקנ"ג. ובפ"ג. 29 ישעי' ל. כ. 30 פל"י.
- (31) עיקר חט' מ"ג הענינים וראה לקי"ש במדבר-חגו"ש ש"ז. בתחילתו. 32
- תהלים עב, ג. 33 ספרי האזינו ל. כ. 34 תניא עב"ה. 35 חו"י וראמר
- פסחים קטו, ב. ובפ"ג. 36 זכרי' יד. ט. 37 פסחים ג. א. 38 שבת
- קה, א. 39 אפני' ג. ט. 40 עובדי' א. כא.

שנק' בכך עת, כנודע שענין ח"ח/ע"ח שבתקלה הוא ב"א.
 והמחירונה הי' שבחורה היא כשמתמשט למטה מו"א בבחי' המלכות,
 וע"ז משהקנה בתכל ארצו, דהנה תכל ארצו היא ספירה
 המלכות. שהמלך יש בו חסידים ונבחרות וזהו ענין תכל שהוא
 אהבה ויראה (כמבואר בקרי"ת וכו' 15), וזהו ג"כ מה שנק' ארצו,
 כי המלכות היא בחי' ארץ שפ' כל הספירות, שגם בה נמשכה התכונה
 בגנין.

והמחירונה החמישית שבחורה היא כאשר התכונה שבחורה מתפשטת
 למטה מזה כפי"ע עולמות המפרדים או נאמר לשעשועי אח בני
 אדם, דבני אדם קאי על עולמות כו"ע, שזהו למטה מעולם
 האצילות, רגזי' יורדות כו"ל 16.

וזהו 17 מ"ש בזה"ש דקוב"ה אהא לאשתעשעא עם צדיקאי בנינא
 דעין. ויש בזה ב' פירושים 19, מ"י א' דקוב"ה קאי על ו"א
 ואחי' לאשתעשע פ"י כשפוטל ח"י שבחורה כו', היינו שקוב"ה
 שהוא ו"א מקבל בחי' השעשועים מח"י דחורה כו', היינו הצדיקים. דעי'
 שהצדיקים שהם בני אדם צולדים חורה למטה, הרי הם ממשכים בחי'
 עין שהוא ח"י בבחי' גו שהוא בינה, שעשועים יום יום, עד שנמשך
 בשעשועים עפניו בכך עת, בבחי' ו"א, שהוא קוב"ה. שזהו הפרוש
 תפושט בזה, שע"י החורה נמשך ענין השעשועים, על צאנאי שפ'
 תענוג גפרי' משחקת בו. (שזהו פירוש נעצה יותר)
 דקוב"ה קאי על עצמות המאצרי שהוא מקור בחי' ו"א, היינו בחי'
 החנוג שבבחי' ואחי' אצ"י אמו"ן, שענין זה נמשך כל' הדרגות
 שפארי"ז, שהוא נמשך בחי' שבחורה וכו"א ובמלכות, על לעולם
 תברא, ושעשועי אח בני אדם.

אמנם 20 בבחי' החמישית, ושעשועי אח בני אדם, אומר הלשון
 שעשועים ויהיה מוז, שעשועי שמורה על שעשועים העצמיים.
 לקאי על אמ"ן הבחי' שבחחילה הכתוב ואחי' אצ"י אמו"ן, כי
 החורה כמו שהיא בבחי' אצ"י נסעה וירדה (כמ"ש בתנא 21), על

- (15) ראה במדבר יח, ג. אה"ח שמת' ע' צח. וראה הנהגת הצ"צ במה"ם
- תקס"ה (יש"ע תקס"ג) ובאות"ח שה"ש (ע' חש"ש) שם. 16 משלי ה, ה. וראה
- אות"ח ו"ד עה"ם ע' תקס"ד ואילן. ויש"ג. 17 ראה סה"ם תרס"ה שם. הנהגת
- תצ"צ במה"ם תקס"ה ובאות"ח שה"ש. 18 ח"ג סו, ג. 19 ראה סה"ם
- תקס"ע ע' קכד. קבו ואילן. ביאת"ז להצ"צ ע' שמו ואילן. אות"ח חו"יע כרך ג,
- ע' תתס. 20 ראה פקומות שנסמנו בה"ע 4. 21 פ"ד.